

[Krag.]

26 Mill. Kr. Men ser man saa paa Statens Likviditet under Hensyn til den flydende Statsgæld ved Udgangen af Regnskabsaaaret 1932—33, bliver Billedet et helt andet. Selv om man vil acceptere Overskuddet paa Driften paa 7 Mill. Kr., foreligger der heroverfor et Merforbrug paa Formueregnskabet paa 82,5 Mill. Kr., som jo altsaa skulde afholdes af Statens kontante Beholdning. Det vil sige, at der af Kassebeholdningen skulde afholdes en Udgift paa ca. 75 Mill. Kr. Men Kassebeholdningen var desværre den 1. April 1932 kun ca. 2½ Mill. Kr., og derfor var ved Udgangen af 1932—33 Resultatet dette, at hele Kassebeholdningen var opspist, og at der i Stedet for fandtes en negativ Kassebeholdning, en flydende Statsgæld under forskellige Former, paa 72 Mill. Kr., dækket ved Overtræk i Nationalbanken, ved Udstedelse af Skattekammerbeviser, gennem Postgiroen o. s. v., saaledes at Finansaaret 1932—33 faktisk forøgede Statsgælden med i alt 46 Mill. Kr.

Med andre Ord, det endelige Resultat med Hensyn til Statsgælden er efter min Opfattelse dette, at der for 1933—34 som Følge af de optagne Statslaan og de øvrige Formueindtægter paa § 26 er et kasse-mæssigt Overskud paa 49 Mill. Kr. og paa Driftsregnskabet et Underskud paa 23 Mill. Kr.; hvorved Kassebeholdningen altsaa forbedres med 26 Mill. Kr., der maa fradrages de ca. 75 Mill. Kr., som den negative Kassebeholdning androg ved Udløbet af Finansaaret 1933—34. For de to Finansaar er der altsaa en flydende Statsgæld paa 46 Mill. Kr.

Naar man saa erindrer, at de optagne Statslaan i den Periode, her er Tale om, andrager 187 Mill. Kr., og at der er præsteret et Afdrag paa Statsgælden paa 93 Mill. Kr., vil det sige, at Statens Gæld er forøget med 94 Mill. Kr. Naar dertil kommer de 46 Mill. Kr., vil man se, at den faktiske Forøgelse af Statskassens Laaneforpligtelser ved Udgangen af 1933—34 — det nærværende Tidspunkt — andrager ca. 140 Mill. Kr.

Jeg tvivler ikke om, at den høje Regering vil være enig med mig i, at saaledes kan der ikke fortsættes. En saadan Udgifts-, Skatte- og Laanepolitik maa ophøre. Man maa jo være blind, hvis man ikke kan se, hvor dette vil føre hen. Hertil kommer saa, at til Forrentning og Afdrag paa den udenlandske Gæld og til Indførsel af Værdipapirer er anvendt i 1933 30 Mill. Kr. mere end i 1932, og at Udførselen af Værdipapirer har givet 9 Mill. Kr. mindre i 1933 end i 1932.

Det er for øvrigt besynderligt, at saa-

danne Forhold indtræder, at der paa dette Omraade udvises en Stigning i et Aar, hvor Dollar er gaaet saa stærkt ned, til Trods for at Dollar er den Møntsort, hvori Renter og Afdrag til Udlandet fortrinsvis skal betales. Jeg kan ikke undlade at beklage det stærkt, naar man betænker, hvor smaa Landets Beholdninger af fremmed Valuta stadig er, og hvilket voldsomt Tryk Valutaordningen lægger paa Erhvervslivet, Handel og Omsætning. Derfor er dette at forcere Gældsbetaling til Udlandet under de Forhold, jeg har skildret, ganske urimeligt, og paa denne Vej synes det mig, at den højtærede Finansminister maa standse. Det er klart, at hvad der skal betales, det maa betales. Men heller ikke mere.

Tiden tillader mig ikke at komme dybere ind paa disse Forhold eller paa, hvad man kan løse i Statistisk Departements for nylig fremkomne Opgørelse af Danmarks Handels-, Betalings- og Kapitalbalance i Forhold til Udlandet. Men saa meget er sikkert, at lovende for den nærmere Fremtid er disse Tal ikke. De viser i en Sum trods de vedtægtsmæssige Fordele ved Valutafaldet, trods de 40 Mill. Kr.s Forbedring af Skibsfartens Indtjeningsevne o. s. v., at vore forretningsmæssige Mellemværender med Udlandet er gaaet stærkt ned, hvilket med andre Ord vil sige, at det danske Samfunds Indtjeningssevne i 1933 er reduceret i Kronetal trods Kronesækningen.

Derfor maa man nok spørge: Hvorledes vilde det have set ud i dette Land, hvis den Valutapolitik, der blev skabt i Januar 1933, ikke var blevet ført?

Men, som sagt: Konklusionen er, at der ikke kan fortsættes som hidtil, og derfor maa efter vor Opfattelse Røret lægges om; en samlet Saneringsplan maa tilvejebringes, en Saneringsplan for Udgifterne i den offentlige Husholdning, skattepolitisk, pengepolitisk og valutarisk maa en Saneringsplan tilvejebringes. Og hertil maa knyttes en endelig og afgørende Saneringsplan for Landbruget, og der maa træffes Foranstaltninger til Støtte for det Eksport erhverv, som er saa haardt ramt, Fiskeriet.

Den med Hensyn til Sønderjylland betraadte Vej til en foreløbig Sanering paa Basis af betydelige Statsofre for Landbrugs-ejendomme og for Erhverv, der er knyttet til disse, lader sig ikke betrede for hele det øvrige Land. I det genvundne Land kan den Politik, der her er gennemført, forhaabentlig dele Vandene, afgøre, hvad der bør forblive fast, og hvad der maa vige i Ejendomsforholdene; men derefter kommer saa det for Fremtiden afgørende Gælds-